

Zuckerhütl – 4.–5. srpna 2007

Účastníci:

Posádka 1: Bristol-Myers-Squibb, Opavia-LU (Bergführer), Ogilvy One, Telefónica O2

Posádka 2: Vitana, Euro RSCG 4D, Dreamstudios, Vltava-Labe-Press

Pátek 3. srpna

Páteční pozdní odpoledne a večer byly klasicky zasvěceny přepravě po tradiční trase Praha-Plzeň-Mnichov-Innsbruck. Obě posádky se náhodně potkaly při nákupu dálniční známky u benzínové pumpy na bývalém hraničním přechodu u Kufsteinu. Nákup známky se záhy ukázal jako dobrý tah – krátce před půlnocí jsme kontrolováni čilou rakouskou policií.

Sobota 4. srpna

Sobota nás dostihla kousek před Innsbruckem. Zatímco posádka 1 frčí po dálnici, posádka 2 ve snaze vyhnout se mýtnému za Europabrücke a také z důvodu zpestření pro řidiče (krásné serpentiny) míří na začátek údolí Stubaital po staré silnici. Obě posádky poté před jednou hodinou ranní našly místo na přespání (nutno poznamenat, že Bergführer měl již od poslední návštěvy vychytaný seník, nicméně z oblohy již do rána nezapršelo) a zalezly. Po procitnutí se všichni setkáváme na Mutterbergalmu (1725 m) na konci údolí Stubaital, kde rozbíjíme klasický cikánský tábor (rozuměj: snídáme a přebalujeme). Snídaně patrně odkrvila některým jedincům mozek – zcela proti turistickým zásadám totiž chtějí využít lanovku. Nahrává jim i cena 5 euro za téměř 500 metrů převýšení.

Ani rakouská láce však nemohla zviklat zbytek výpravy a tak již za chvíli funíme pod lanovkou vzhůru. Brácha objevuje borůvky a nám začíná být jasné, že na chatě budeme mít dostatek času na odpočinek... Zhruba za hodinu stojíme před chatou Dresdner Hütte (2308 m). Krátkou přestávku využíváme ke hledání další cesty mezi sloupy lanovek a lany vleků. Rozhodujeme se pro cestu mimo hlavní proud (nechat se v srpnu přejet lyžařem není zrovna naším šálkem kávy). Vrcholy okolních hor se cudně halí do mraků, tak raději vyrážíme, než nás opět začne spalovat slunce. Po sjezdovce stoupáme ke stanici lanovky Jungfernbödele a dále až k ledovci Fernaufener. Je zajímavé, co vše se dá na sjezdovce po roztátí sněhu nalézt – 5 centů, jelení lůj, spousta talířků z hůlek, 1 zlotý atp.

Nazýváme mačky a pod lanovkou stoupáme direttisimou k její horní stanici v sedle Fernaujoch, v závěru trochu příkřeji. Náš dnešní cíl, chata Hildesheimer Hütte je odsud na dosah. Tedy nebýt toho údolí mezi chatou a námi. Další postupný cíl, vrchol Schaufelspitze se zajímavou výškou 3333 metrů, vynecháváme – z vrcholu bychom díky mrakům mnoho neviděli. No a taky jsme trochu líní. Po obědě v sedle s krásnými výhledy zejména k jihu sestupujeme na ledovec Gaiskarferner, kde obdivujeme zdejší fenomén – překrývání ledovce plachtami. Výsledky zakrývání jsou viditelné – část zakrytá plachtami je skoro o 2 metry vyšší než část bez plachet... Před chvílí znovu nasaženými mačkami v plachtách vytváříme díry, aby mohl ledovec lépe dýchat, a po patrné stopě mírným obloukem přecházíme na druhou stranu, kde se napojujeme na cestu od stanice lanovky na Jochdohle. Otvírají se nám krásné výhledy do kotliny Pfaffenschneide. Jelikož nás od chaty dělí sotva půlhodina cesty, Bergführer odchází vyvrcholit – Schussgrubenkogel (3211 m) – jméno hory a její výška je však pro něj prakticky nepodstatná, důležité je, že může dále a výše.

Svačíme a pozorujeme rolbu, která přijela pro DVA batohy pohodlných turistů. Sluneční paprsky a vyhřáté kameny potom zapříčinily, že méně odolné jedince musíme před odchodem budít.

Po skalách s částečným zajištěním sestupujeme k Hildesheimer Hütte (2889 m). Točený weizen svlažuje vyschlá hrdla a bystří mysl, která je poté schopna vstřebat alespoň některé z vrcholů okolo nás – od Zuckerhütlu zakrytého předvrcholem po nejvyšší vrcholy Ötztálských Alp – Weisskogel a Wildspitze. Čas nad pivkem rychle utekl a tak se odcházím ubytovat do matrasenlageru pod střechou chaty. Mám pocit, že Hildesheimer Hütte je jednou z mála původních, dosud nezrekonstruovaných, chat v Alpách. Zcela nepokrytě o tom svědčí krásně prošlapané dřevěné schody, které určitě pamatují slavnostní otevření v roce 1896. Nejen

výhledy a historií živ je člověk, takže hurá do jídelny, kde už správce a jeho rodina pěkně kmitá, aby obsloužil hladové a žíznivé hosty. Nad večerí, pivkem a poté i něčím ostřejším trávíme zbytek večera. Při placení pak zaperlil Urbi (zřejmě ovlivněn nadmořskou výškou), který nejdříve zmátl správce tím, že si pod pojmem „zusammen“ představoval, že zaplatí všechno za sebe a poté ho dorazil otázkou (po zaplacení polopenze), jestli má snídaní zaplatit teď nebo až ráno... Na druhou stranu je pravda, že správce byl v tu dobu už tak tak trochu na druhé straně řeky (na chatu dnes přijela návštěva z domovské hildesheimské sekce a tak se to v hospodě panáčky jen hemžilo).

Neděle 5. srpna:

V půl šesté jsme nekompromisně probuzeni budíkem (tedy až na Bráchu – i kdyby vedle ní někdo střílel z kanónu,

neprobudí se) a zcela v souladu s plánem úderem šesté opouštíme chatu. Jediné, co nás v tuto dobu drží při životě, jsou pohledy na okolní hory pomalu se probouzející do nádherného dne. Od chaty nejdříve slézáme po ferátce

k můstku přes potok, abychom poté opět stoupali, v závěru poněkud prudčeji, k nástupu na ledovec. Občas někde za námi zahlédneme Bráchu, která nakonec přeci jen vstala. Na kraji ledovce nasazujeme mačky a také konečně snídáme, takže další postup je o poznání příjemnější. Po poměrně plochém ledovci Pfaffenferner mírně stoupáme do sedla Pfaffenjoch (3208 m), kde se konečně

dostáváme na slunce. Tvoříme dvě družstva, navazujeme se na lano a horní částí ledovce Sulzenauferner traverzujeme severní stěnu Zuckerhütlu. Cesta s krásnými výhledy zejména do probouzejícího se Stubaitalu, na Habicht nebo protější Ruderhof Spitze ubíhá poměrně rychle a tak jsme za chvíli v sedle Pfaffensattel (3344 m). Stoupáme až na konec ledovce pod závěrečnou pyramidu Zuckerhütlu. Sundáváme mačky a batohy a nalehko stoupáme po místy zasněžené nebo namrzlé skále na vrchol (3506 m), kde jsme krátce před půl desátou. Užíváme si nádherných výhledů od zajímavého vrcholového kříže, bohužel však neklidu, protože na vrcholu začíná být celkem rušno. Původním záměrem bylo sejít po ledovci Sulzenauferner na Sulzenau Hütte a pak dolů k autům. Cesta přes ledovec však není prošláplá a z vrcholu je vidět poměrně dost trhlin, rozhodujeme se tedy pro delší variantu. Sestupujeme

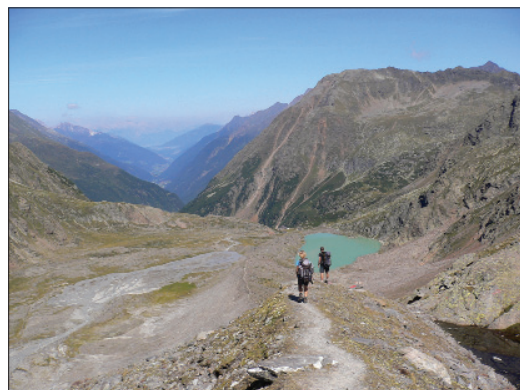
zpět pro batohy a přes ledovec míříme pod vedlejší vrchol Wilder Pfaff. Po krátké svačině s parádním výhledem za Zuckerhütl krátce, ale strmě stoupáme na Wilder Pfaff (3456 m). Hluboko pod námi na ledovci Fernerstube vidíme prošláplou stopu, po které budeme sestupovat,

jen nám není jasné, jak se na ledovec ze sedla Pfaffennieder dostaneme. Letmo se pokocháme také pohledem na rozsáhlý ledovec Übertalferner na italské straně a na parádní hraniční hřebínek na Wilder Freiger, po kterém se posléze pouštíme prudce dolů. První část je dost lezecká, až na jedno místo nejištěná a hodně příkrá. Místy je hřeben hodně úzký s leteckými výhledy na obě strany hluboko pod sebe. Velmi rychle ztrácíme výšku a po cca 1 hodině přicházíme do sedla Pfaffennieder (3136 m) kousek od chaty Müllerhütte.

Tady se ukazuje, že ze sedla vede dolů na ledovec feráta, což je nelepší z variant sestupu, nad kterými jsme přemýšleli. Po ní slézáme téměř kolmo dolů a uží-

váme si zejména její konec, kdy žebřík i lano končí v poměrně prudkém ledovém svahu. Navazujeme se na lano a po ledovci sestupujeme co nejnižší. Asi v půlce sestupu jsme svědky zajímavého úkazu – někde na hřebenu se utrhlo kus skály a kameny s ohlušujícím rachotem padají dolů na ledovec. Celé divadlo našťastí pozorujeme z bezpečné vzdálenosti. Po sestupu z ledovce konečně obědváme a po boční moréně již roztáté spodní části ledovce Sulzenauferner sestupujeme kolem krásného jezera Blaue Lacke k chatě Sulzenau Hütte (2196 m). Po krátkém odpočinku pak sestupujeme do údolí k salaši Sulzenau Alm, od které je parádní výhled na vodopád říčky... Následuje ještě asi půlhodinový sestup dolů k silnici a poté již jen šestihodinový návrat zpátky do Prahy.

Márty